

Управління культури і туризму
Рівненської облдержадміністрації

КЗ «Рівненська обласна бібліотека для дітей» РОР

АНДРІЙ КУРКОВ:
казкар, що пише з усмішкою

/до 60-річчя від дня народження письменника/

**Бібліографічна пам'ятка для дітей
молодшого шкільного віку**

Рівне - 2021

Управління культури і туризму
Рівненської облдержадміністрації

КЗ «Рівненська обласна бібліотека для дітей» РОР

АНДРІЙ КУРКОВ:
казкар, що пише з усмішкою
/до 60-річчя від дня народження письменника/

Рівне – 2021

УДК 016:821

С 65

Андрій Курков: казкар, що пише з усмішкою : бібліогр. пам'ятка для дітей мол. шк. віку / Рівнен. обл. б-ка для дітей ; уклад. З. Б. Мартинюк ; відп. за вип. Н. А. Назарук. – Рівне, 2021. – 14 с.

Бібліографічна пам'ятка присвячена Андрію Юрійовичу Куркову – українському письменнику російського походження. Розповідається про його життєвий та творчий шлях. Окремо охарактеризовано твори для дітей А. Куркова.

Відповідальна за випуск:

Наталія Назарук

Підготувала:

Зінаїда Мартинюк

Комп'ютерна верстка:

Наталія Дибач

*Пишу тільки тоді, коли сам
дивуюся тому, що вигадую.*

А. Курков

Юні друзі!

Пропонуємо вам знайомство з Андрієм Курковим – відомим українським російськомовним письменником, журналістом, кіносценаристом. Всі його книги відрізняються яскравими персонажами та захоплюючими сюжетами.

Народився Андрій Юрійович Курков 23 квітня 1961 року в російському селі Будогощ Ленінградської області. Батько його був військовим льотчиком-випробувачем, а мама – лікарем. Коли Андрію виповнилося два роки, його сім'я переїхала в Україну, місто Київ.

Після закінчення школи Андрій Курков працював завклубом, завідувачем бібліотеки, діловодом. У 1983 році закінчив Київський педагогічний інститут іноземних мов. Одночасно закінчив курси перекладачів японської мови та Московський університет культури. Мови взагалі давалися йому дуже легко. Письменник вільно володіє шістьма мовами, знає і розуміє одинадцять мов.

Працював редактором багатотиражної газети Київського політехнічного інституту, редактором видавництва «Дніпро», сценаристом на кіностудії

О. Довженка. У віці двадцяти чотирьох років проходив службу у Збройних силах.

Свій творчий шлях Андрій Курков розпочав ще в дитинстві, коли писав перші вірші про тваринок, а в підлітковому віці вже придумував анекдоти. Сьогодні Андрій Курков – автор більше ніж 20 книг, його твори перекладені 36 мовами світу, за його сценаріями поставлено понад 20 документальних та художніх фільмів.

З 1988 року Андрій Курков – член Англійського ПЕН-клубу – найпрестижнішого письменницького клубу у світі; член Спілки кінематографістів України (з 1993 р.) та Національної спілки письменників (з 1994 р.). З 1998 року – член Європейської кіноакадемії та журі премії «Фелікс».

Викладав у Белл Коледжі (Кембрідж, Великобританія) і на кінофакультеті Театрального інституту імені І. Карпенка-Карого (Київ, Україна).

Андрій Курков – єдиний письменник пострадянського періоду, чиї книжки потрапили в топ-десятку європейських бестселерів.

Письменник став номінантом найбільшої у світі літературної премії. Роман А. Куркова «Остання любов президента» (2004 р.) потрапив до списку Європейської літературної премії IMPAS.

У 2012 році «Садівник з Очакова» отримав премію читачів на фестивалі європейських літератур, який

проходив у Франції. Він нагороджений Орденом Почесного легіону (Франція). Має відзнаку «Золотий письменник України» (2012 р.).

Андрій Курков – найвідоміший український письменник за кордоном. Хоча він пише книги російською та часто подорожує, ідентифікується як український письменник.

У творчому доробку письменника є й твори для дітей. Казкові історії Андрія Куркова надзвичайно цікаві та захоплюючі.

У добрій та повчальній казці «Школа котоповітроплавання» (Курков А. Школа котоповітроплавання : казка / А. Курков ; пер. з рос. Г. Осадко ; худож. Т. Проць. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2010. – 32 с. іл.) розповідається про кота Орленка, який умів

літати та його чудесну школу котоповітроплавання. Нехай вас не дивує прізвище кота: у тій місцині, досить незвичайній і достоту чарівній, усі коти носили прізвища своїх господарів. І хоча кіт Орленко давно жив самотійним лісовим життям, прізвище своє він змінювати не хотів.

У нього була мрія: згуртувати здібних кошенят і навчити їх літати, відкрити школу котоповітроплавання. Спочатку учнів зібралось з півсотні: чорних і рудих, білих і сірих, сіамських і всуціль кольорових. Кіт Орленко взяв з них обіцянку поводитися у небі чемно і не ображати птахів. Через тиждень у школі котоповітроплавання залишилося лише вісім учнів, але це були найталановитіші, найуспішніші кошенята, які не боялися труднощів.

Ви станете учасниками кумедних пригод учнів школи – кошенят Сидорука, Петренка, Муцика, Васька Залізка та його вірного друга цуцика Рудика. Дізнаєтеся про те, як досягти своєї мрії, які можливості дає політ, як ними користуватися, не роблячи шкоди оточуючим.

У книзі «Велика повітроплавна подорож» (Курков А. Велика повітроплавна подорож : казка / А. Курков ; пер. з рос. Г. Осадко ; худож. Т. Проць. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2010. – 48 с.: іл.) ви знову зустрінетеся із героями попередньої книги – кошеням Васьком Залізком та цуциком Рудиком.

На село Киселівку, де жили кошеня та цуцик, налетів осінній вітер. Він шумів у садах і завивав у коминач

будинків. Наші герої не змогли літати, їм прийшлося б сидіти у будці аж до весни. І Рудик з Васьком вирішили летіти на південь з перелітними птахами.

Дорогою вони потрапляють до сосискового лісу, де живуть товсті борсуки. Потім вони рятують летючих мишей, котрі потрапили в сіті.

Котик та песик вирішили відпочити та наловити риби на невеличкому острівці, порослому лісом і чагарниками. Песик Рудик випадково потрапляє у пастку до підступної смугастої свині. Свиня ловила птахів та віддавала їх сомові утеплювати пір'ям озеро. Кіт Васько зумів визволити Рудика з пастки та покарати смугасту свиню.

Потім Рудик та Васько зустріли Повітряну Кульку, яка мандрувала на Південь у дуже важливих справах.

Нарешті вони потрапили до села під назвою Велика Хвостатівка. У цьому селі господарями були коти. В кожному дворі вони тримали домашніх чоловічків, які слугували котам.

А в сусідньому селі жили люди, які продавали на базарі тварин: собак, котів, єнотів, лисиць, зайців. На землі стояли великі клітки з птахами та банки з рибами. Але коли люди побачили дивовижну компанію – Кицяна Мацьковича – ката, якого можна було легко переплутати з невеликим ведмедем, літаючих кошеня й щеня, домашнього чоловічка Петька – перелякано закричали і, штовхаючи один одного, побігли до села.

У спорожнілому гаї залишилися клітки з птахами, банки з рибами, собаки, коти і лисиці. Щасливі та задоволені, друзі випустили всіх тварин на волю. Кицян Мацькович відпустив також свого домашнього чоловічка Петька.

Велика повітроплавна подорож добігала кінця. Друзі поверталися у рідну Киселівку. І якщо якісь пригоди з ними ще не трапилися, то вони обов'язково трапляться. І скільки їх попереду – про це ні Васько Залізко, ні щеня Рудик навіть не здогадуються...

Книга Андрія Куркова «Пригоди Пустомеликів та інші історії» (Курков А. Пригоди Пустомеликів та інші історії / А. Курков ; пер. з рос. В. Германа ; худож. Ю. Ясинська. – К. : Махаон, 2003. – 112 с.: іл. – (Всі-всі найулюбленіші книжки) містить одинадцять історій про життя чудернацьких створінь –

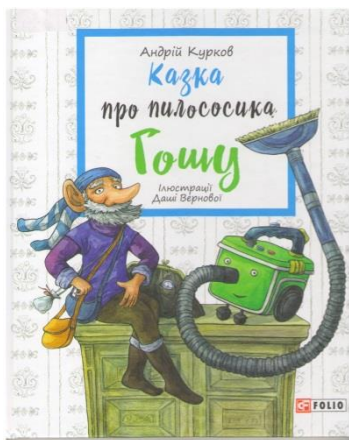
Пустомеликів. Ця незвичайна сімейка – татусь Пустомелько, мама Пустомеля та їхній синок Пустомелик – раніше жила на Капелюшній галявині, а потім оселилася на березі річки в дуплі високого крилатого дуба. Сімейство любило плести небилиці, щоб усім було цікаво,

щоб усіх дивувати і дивуватися самим. У житті для них нічого захопливішого не було за веселі небилиці!

Ви дізнаєтеся про їхнє життя, посмієтеся над витівками Пустомеликів, які весь час потрапляють у кумедні історії. Вони дружать зі своїми сусідами: летючою рибою, півником Кудкудархом, раком Петровичем та ін.

Біля дуба росла сімейка опеньків: тато, мама та два братики-опеньки. Всі називали їх несправжніми, брехливими опеньками. Ще не було такого дня, щоб вони будь-що кому-небудь не збрехали. А коли поблизу нікого не було, вони брехали один одному. Через них мешканці високого дуба мали багато неприємностей. Брати-опеньки вигадали, що півник Кудкударх з'їв маленьке крабєня.

Пустомелик рятує маленького краба, який не може жити у прісній воді. Він вирішує, що добро творити краще, хоча й набагато важче, ніж плести нісенітниці. Важливіше те, щоб мати багато друзів і завжди поспішати на допомогу тим, хто потрапив у біду. А це набагато важливіше за будь-яку, навіть найкумеднішу і найцікавішу балаканину!

Із веселої та доброї книжки «Казка про пилососика Гошу» (Курков А. Казка про пилососика Гошу / А. Курков ; пер. з рос. О. Ломака ; худож. оформ. Д. Верної. – Харків : Фоліо, 2020. – 23 с.: іл. – (Дитячий світ) ви дізнаєтеся про маленького пилососика та його пригоди.

Жив-був пилососик Гоша. Він був маленьким, але дуже старанним. Жив він у великій квартирі. Займатися прибиранням йому ще не дозволяли. Крім нього у комірці жили швабра, дві сестрички ганчірки і галасливе сімейство щіток. Пилососик гуляв кімнатами, розглядаючи чудові речі та предмети. Гоша мріяв про той час, коли підросте, зможе подорожувати і побачити світ.

Одного разу Гоша помітив маленького, розміром з кішку чоловічка, худорлявого і з довгим носом. Він мав маленький мішечок, з якого на підлогу сипався пил.

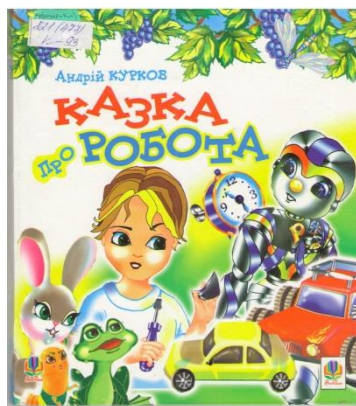
Це був дідок-Пиловичок. Не минуло й місяця, як Гоша потоваришував з дідком. Щоночі вони разом пропилювали кімнати, а решту часу, що лишався до світанку, Пиловичок розповідав Гоші про інші квартири, вулицю, горище і всякі побачені ним чудеса.

Аж ось одного разу з ремонту повернувся тато Гоші – старий, похмурий і суворий пилосос. Він не вмів мріяти й, окрім прибирання, нічим у житті не цікавився. Старий

пилосос почав навчати Гошу прибиранню в квартирі та боротьбі з пилом.

Гоша засумував: адже боротися з пилом означало боротися з дідком-Пиловичком, зі своїм другом. Але дідок не розгубився і не впав духом. Він порадив Гоші, щоб ніхто з них без роботи не залишився: вночі разом все пропилювати, а рано-вранці разом усе прибирати! Так вони вирішили і з того часу подружилися ще міцніше. І працювали разом, і відпочивали, і квартирою подорожували.

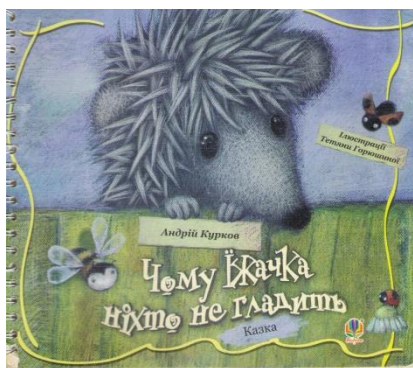
Книга Андрія Куркова «Казка про робота» (**Курков А. Казка про робота / А. Курков ; іл. В. Чипурко ; пер. з рос. Г. Осадко ; ред. Б. Будний. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2011. – 48 с.: іл.**) розповідає про хлопчика Дмитрика. Він був дуже допитливий, любив розбирати іграшки та інші речі. Старі іграшки всі були поламані. Дмитрик хотів розібрати вже розібраний старий будильник, але будильник більше не розбирався.

І ось тато приніс йому нову іграшку – маленького чоловічка з лампочкою замість носа. Дмитрик вирішив подивитися на механізм всередині робота. Він взяв викрутку і розпочав справу. Незабаром поряд з роботом

лежали блискучі гвинтики, триби, малесенькі механізми. Коли хлопчик збирав робота, один маленький гвинтик випав за вікно і зник у заростях городу. Відтоді робот не міг добре ходити та неправильно розмовляв. Мешканці городу – черв'ячок Платон, городня жабка Кваква Клюква, маленька кролиця Есмеральда – дружно допомогли роботіві знайти гвинтика. Робот вирішив віддячити городнім мешканцям, допоміг їм викопати водогін для поливання капусти, почистив криницю. Здійснилася мрія робота – у нього тепер було багато вірних друзів.

Дмитрик і робот відремонтували поламані іграшки і робот навчив хлопчика дружити по-справжньому. Друзям потрібно завжди допомагати, і найголовніше в дружбі – це вміти робити добро.

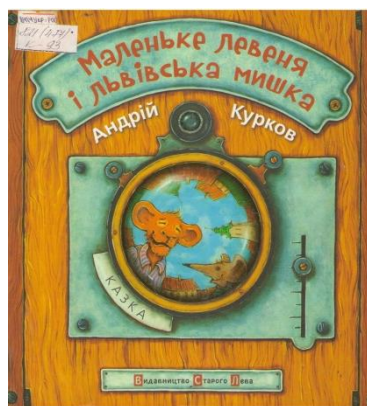

Про доброго та щирого їжачка розповідається у книзі Андрія Куркова «Чому їжачка ніхто не гладить» (Курков А. Чому їжачка ніхто не гладить : казка / А. Курков ; пер. з рос. І. Дем'янової ; іл. Т. Горюшиної. – Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2013. – 18 с.: іл.). Це невеличка казка, вона дещо повчальна, дещо кумедна та

розважальна. У книзі – чудові ілюстрації Тетяни Горюшиної, майстерно виконані олівцями.

Великі чи маленькі, люди чи звірята – усі хочуть відчувати себе дорогими і потрібними комусь. А одного разу, побачивши, як ніжно гладять кицю, пса й коника, їжачок засумував, бо його за життя ніхто не гладив. До заплаканої тваринки прийшло мишеня й пояснило, що вони з їжаком – тварини дикі, тому їх ніхто не гладить. Виходить, що колючки – зовсім не причина. Казочка дуже зворушливо наголошує на цінності дружби, на тому, що коли знаходиш у світі схожу на себе істоту, всі життєві перепони сприймаються легше. Кінцівка казки – тепла, затишна, домашня й обіцяє щасливе майбутнє, повне любові. Ви будете сумувати та радіти разом з їжачком, пам'ятаючи, як важливо почуватися потрібним, підтримувати тих, хто поруч.

Книга Андрія Куркова «Маленьке левеня і львівська мишка» **(Курков А. Маленьке левеня і львівська мишка : казка / А. Курков ; іл. М. Пирожок. – Львів : Вид-во Старого Лева, 2014. – 32 с.: іл.)** народилася випадково – під час одного з дитячих майстер-класів, де разом з дітьми письменник вигадав історію про левеня та мишку.

Казка вийшла дуже львівська, адже головними героями є маленьке левеня, що народилося у Львівському цирку і мишка, мешканка вулиці Городоцької. Ілюстрував казку Мар'ян Пирожок, художник, який давно і зі смаком малює Львів. Його ілюстрації насичені любов'ю до рідного міста.

Маленьке левеня боялося темряви навкруги, дивних звуків, що долітали із різних закутків. Але, коли мищі загрозувала небезпека, левеня злякалося, що котяра з'їсть добру мишку, яка допомогла йому і до себе додому впустила. Воно кинулося на kota і побачило, що кіт його злякався! Бо кіт розвернувся і дременув кудись у темну браму.

І раптом левеня зрозуміло: воно було маленьким, поки боялося усього. Той, хто боїться, завжди здається меншим, ніж є насправді, і навпаки: той, хто безстрашно рятує друга, відразу виростає в очах інших.

Андрій Курков – життєрадісний, веселий, оптиміст, любить жартувати, сміятися над собою і ближніми. Хоча вміє бути і серйозним. Його кредо – любити життя!

Бібліографічна пам'ятка для дітей
молодшого шкільного віку

2021

Андрій Курков:
казкар, що пише з усмішкою

Видавець та виготовлювач:

Рівненська обласна бібліотека для дітей

33028, м. Рівне

вул. Симона Петлюри, 27

тел. (0362) 623-423

<http://rdobd.com.ua/>

dtbiblioteka@gmail.com

